

Marton Réka Zsófia

Quasimodo hattyúdala

Quasimodo időtlenül hintázik a Notre Dame tornyában.
 Hintázik, miközben szeretett sötét lakát lángok nyaldossák.
 Odakint zsvaj, kiáltások, zokogás, jajdulások,
 „De idebenn van még tán pár csendes percem vagy órám
 Egyedül a múlt emlékeivel,
 Mielőtt eltűnik a torony,
 S vele együtt tűnök el én is.”
 Lendül még párat,
 S közben fülébe cseng megannyi régi éljenzés:
 „Lō roá e mor”... hogy is volt tovább? Hagyjuk,
 Úgysem emlékszik már erre senki...
 Egy letűnt korból valók, csakúgy, mint én.”
 „Reccs, krek” – omlik össze egy fa dongaboltozat.
 „Pedig milyen szép díszek lógtak erről is,
 Amikor a kis ember a saját golyófejére rakta a koronát...
 Valahogy jól mutatott innen felülről...
 Na, de erre is ki emlékszik?
 Rám se se sokan, hisz akkor nem hagytak volna itt hintázni
 Immáron több száz éve...
 Most hontalan leszek,
 S valóban hon-talan,
 (Nyújthatok be otthontámogatási kérelmet Möszejő Hugónál?)
 Mert mit ér létezésem,
 Ha nem a *Notre Dame* tornyában hintázva tölthetem?
 No, megyek is, vár a Szajna,
 Az emberek világa végülis kivetett magából,
 Így lettem vízi szörnyeteg!”

Radnai István

Ékírás csorba agyagtábla

vajon mit rejt a föld
 ember-voltunkból bomlott terhén
 halott a táj betyárok lovagolnak
 ha engedi a nép
 testét lovak tiporják
 vajon mit rejt a jövő
 földet talajt elmúlást becsületet

csak rézgombot találtam
 míves emlékét egy rég-porlottnak
 amit szépérezék és türelem alkotott
 ahogy barázdáról barázdára
 bandukolt a vak ló után
 míg a gyeplő a kézben volt

most majd mit rejt vajon a föld
 ha a FÖLDÖN talajt veszít a becsület
 ha engedi a nép
 testét tankok tiporják
 földjét idegenek
 életét
 a nagy kérdőjelet
 mely csak a jelen és percnyi pillanat
 hol várja és várja-e jövő

Rozsdálló trombiták

ennél mélyebbre gondoltad nem lehet
 minden korhadtt cölöp kidőlt
 híd európa pillérei felett
 nem ível az idő előtt

tizenkét szűz csillag kereszt
 szajhák nyakában felhág a délelőtt
 remeg a föld csak gőzt ereszt
 vesd le hátadról a sátáni erőt

az apokalipszis lovasa betört
 az árulás töre sebez
 burjánzik sejtjeivel a rák betölt
 a víz színén úszó selejt

harmadnapra feltámadni elfelejt
 az angyal elkárhozott nem ad jelet

Töredék

játszanak velünk az októberi árnyak
 ha nem csapkodnak az ősz szárnyai
 még könnyed lejtésű sugártáncot
 járnak
 a morcos nap fény szemű lányai

ülsz a padon otthon felejtett könyvedet
 emlékezetből olvasod a levelek
 fentről hoznak vérszín sürgős üzenetet